

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 77/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného Fridrich Lawyers, s.r.o., Mickiewiczova 10, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/20/2020 z 26. októbra 2022 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/33/2023 z 28. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, príkazu nediskriminácie podľa čl. E Európskej sociálnej charty (ďalej len „charta“) a práva na sociálne zabezpečenie podľa čl. 12 charty rozsudkami krajského súdu a najvyššieho správneho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd namietané rozsudky zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie Správnemu súdu v Banskej Bystrici a žiada priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá správna žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) zo 6. mája 2020, ktorým bolo na jeho odvolanie potvrdené rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností žalovaného

(ďalej len „prvostupňový orgán“) z 27. januára 2020 v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o priznanie výsluhového dôchodku. Žalovaný zdôraznil, že prvostupňový orgán posúdil správne žiadosť sťažovateľa ako žiadosť o výsluhový príspevok. Hoci sťažovateľ žiadal o výsluhový dôchodok, nemal naň nárok, a preto prvostupňový orgán na toto označenie žiadosti neprihliadal. Inak by musel žiadosť zamietnuť a ten by si musel nanovo požiadať o výsluhový príspevok s rizikom straty tohto nároku. Podľa žalovaného sťažovateľ nespĺňal základnú podmienku vzniku nároku na výsluhový dôchodok, a to potrebnú dobu trvania služobného pomeru. Sťažovateľ bol prijatý do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru 15. októbra 2004 a bol z neho na vlastnú žiadosť uvoľnený k 31. októbru 2019. Podmienky vzniku nároku sa posudzujú pri zániku služobného pomeru, u sťažovateľa teda k 1. novembru 2019. Pôvodná podmienka trvania služobného pomeru v dĺžke 15 rokov pre vznik nároku na výsluhový dôchodok bola zmenená zákonom č. 80/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, účinným od 1. mája 2013, s cieľom vytvoriť rámec pre zníženie výdavkov na dôchodkové zabezpečenie a stabilizáciu polície. Touto novelou zákona č. 328/2002 Z. z. sa predĺžila doba služby potrebnej pre výsluhový dôchodok postupne až na 25 rokov, tým, ktorí už dosiahli 15 rokov služby pred účinnosťou zákona, sa však nárok zachoval. Sťažovateľ do 1. mája 2013 túto dobu nedosiahol, keďže mu chýbalo šesť a pol roka. Nárok na výsluhový dôchodok mu mohol podľa § 143aa písm. f) zákona č. 328/2002 Z. z. vzniknúť až dosiahnutím 20 rokov služby, čo však sťažovateľ nespĺnil.

3. Krajský súd správnu žalobu napadnutým rozsudkom zamietol, pričom z odôvodnenia vyplýva, že v podstatnom sa stotožnil so závermi žalovaného. K námietkam sťažovateľa, ktoré sa týkali otázky právnej istoty a legitímnych očakávaní, krajský súd zdôraznil, že zákon č. 80/2013 Z. z. zaviedol nový režim nadobúdania práv na dávky výsluhového zabezpečenia. Išlo teda o prípustnú nepravú retroaktivitu, keď sa právam vzniknutým pred účinnosťou zákona priznal od jeho účinnosti nový obsah, resp. na už vzniknuté skutkové podstaty naviazali iné následky.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Namietal, že krajský súd zamietol jeho návrh na podanie návrhu na začatie konania o súlade zákona č. 328/2002 Z. z. s ústavou. Pritom opätovne poukázal na judikatúru viacerých európskych ústavných súdov o ochrane legitímnych očakávaní pri zmenách dôchodkových systémov. Podľa sťažovateľa krajský súd vo veci samej svoje rozhodnutie založil len na závere o prípustnej nepravej retroaktivite, no bez toho, aby sa zaoberal výnimkou z nej, ktorú tvorí práve ochrana legitímnych očakávaní.

5. Najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Poukázal na účel novely z roku 2013 a na jej prechodné ustanovenia, ktoré sú odrazom primeraného a postupného realizovania zmien. Zákon č. 80/2013 Z. z. vložil do zákona č. 328/2002 Z. z. prechodné ustanovenie § 143aa, ktorý osobitne upravoval dĺžku služobného pomeru potrebnú pre vznik nároku na výsluhový dôchodok pre policajtov, ktorých služobný pomer vznikol pred účinnosťou zákona, no zanikol po jeho účinnosti. Pre policajtov, ktorí už dosiahli 15 rokov služby pred 1. májom 2013, postačovala táto doba pre nárok na výsluhový dôchodok aj po tomto dni. Následne písmená b) až k) tohto paragrafu predlžovali túto dobu v podstate tak, že sa predĺžila o toľko kalendárnych rokov, koľko policajtovi pred 1. májom 2013 chýbalo do jej dosiahnutia. To znamená, že policajt, ktorý pred 1. májom 2013 dosiahol len 14 skončených rokov služby a chýbal mu tak jeden rok, sa pôvodná požadovaná doba služby

15 rokov predĺžila o jeden rok. Ak dosiahol 13 skončených rokov, pôvodných 15 rokov sa mu predĺžilo o dva roky. Na právne postavenie sťažovateľa sa vzťahovalo ustanovenie, podľa ktorého policajt, ktorého služobný pomer (s pripočítaním obdobia vojenskej služby) do 1. mája 2013 trval len desať celých kalendárnych rokov a chýbalo mu päť rokov, sa vzťahovalo písm. f) § 143aa zákona č. 328/2002 Z. z., podľa ktorého mu mal nárok na výsluhový dôchodok vzniknúť, až keby jeho služobný pomer trval 20 rokov.

6. K retroaktivite novely z roku 2013 najvyšší správny súd uviedol, že v prerokúvanej veci ide o nepravú retroaktivitu, ktorú ústavný súd hodnotí ako situáciu „*ak zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali*“ (PL. ÚS 25/05). Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. účinného ku dňu, keď vznikol sťažovateľov služobný pomer (15. október 2004), mohol nárok na výsluhový dôchodok vzniknúť len vtedy, ak služobný pomer trval aspoň 15 rokov. Sťažovateľovi tak (po zohľadnení obdobia vojenskej služby) mohol nárok na výsluhový dôchodok vzniknúť najskôr v apríli 2018. K 1. máju 2013, keď nadobudol účinnosť zákon č. 80/2013 Z. z. a zmenili sa podmienky vzniku tohto nároku, jeho percentuálna sadzba, ako aj spôsob výpočtu základu preň, tak sťažovateľ ešte nenadobudol žiadne právo, do ktorého by mu zákon č. 80/2013 Z. z. mohol zasiahnuť. V čase nadobudnutia účinnosti tohto zákona tak ešte (vo vzťahu k sťažovateľovmu nároku na výsluhový dôchodok) nenastali právne následky podľa predošlej úpravy, preto zákon č. 80/2013 Z. z. pôsobí na existujúci skutkový stav (právne skutočnosti) len nepravo retroaktívne. Upravuje totiž podmienky nároku, ktorý na základe týchto právnych skutočností ešte len mal (mohol) vzniknúť v budúcnosti. Nepravá retroaktivita je však podľa citovanej judikatúry ústavného súdu v zásade prípustná.

7. Argumentáciu sťažovateľa týkajúca sa ochrany svojho legitímneho očakávania, ktoré malo spočívať v tom, že podmienky vzniku nároku na výsluhový dôchodok zostanú vždy také, aké boli v čase vzniku jeho služobného pomeru, najvyšší správny súd odmietol. Zdôraznil, že sťažovateľ vstúpil do služobného pomeru v čase, keď sa pre získanie nároku na výsluhový dôchodok v zásade vyžadovalo len trvanie služobného pomeru aspoň 15 rokov. Túto dobu však sťažovateľ do účinnosti zákona č. 80/2013 Z. z. nedosiahol a nesplnil ani žiadne iné podmienky, ktoré by prípadne (po dosiahnutí tejto doby) mohli viesť k vzniku jeho nároku na výsluhový dôchodok. Za daných okolností tak sťažovateľovo „legitímne očakávanie“ pred 1. májom 2013 mohlo spočívať len v očakávaní, že sa právna úprava nezmení. S poukazom na početnú judikatúru ústavného súdu, Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva najvyšší správny súd uzavrel, že takéto očakávanie nie je legitímne.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ opakuje argumenty prednesené pred správnymi súdmi. Smeruje k ochrane legitímnych očakávaní, zákazu diskriminácie a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí správnych súdov. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s koncepciou legitímnych očakávaní. Podľa sťažovateľa absentuje právne posúdenie krajského súdu, či očakávanie nároku na výsluhový dôchodok vzniká uplynutím potrebnej doby služobného pomeru, alebo až jeho ukončením. Sťažovateľ opätovne poukazoval na judikatúru poľského Ústavného tribunálu, maďarského

Ústavného súdu, ďalej na zákonnú úpravu výsluhového zabezpečenia v Českej republike a v Poľsku s osobitným dôrazom na to, ako sa táto úprava vyrovnala s prechodom medzi skoršou a neskoršou úpravou (právom voľby pre príslušníka). Na dôsledky zákona č. 80/2013 Z. z. podľa sťažovateľa odkázal aj ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 16/2017.

9. Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sťažovateľ namieta, že tento opomenul zásadu ochrany legitímnych očakávaní a že po jej správnom vyhodnotení mal dospieť k neprípustnosti nepravej retroaktivity. Nesúhlasí s tým, ako sa najvyšší správny súd vysporiadal s odkazmi na judikatúru zahraničných ústavných súdov. Podľa sťažovateľa najvyšší správny súd neinterpretoval novelu zákona z roku 2013 spôsobom, ktorý by na jeho tvrdenia poskytol dostatočnú odpoveď.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu namieta nedostatočnosť jeho odôvodnenia a nesprávnosť jeho právnych záverov. To namietal v kasačnej sťažnosti, s ktorou sa najvyšší správny súd vysporiadal ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom.

11. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bol teda na základe podanej kasačnej sťažnosti príslušný rozhodnúť najvyšší správny súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudku krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

12. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

13. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky

napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

14. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší správny súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

15. Úlohou správnych súdov v konaní o správnej žalobe a kasačnej sťažnosti sťažovateľa bolo posúdiť zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov o výsluhovom dôchodku sťažovateľa. Nie sťažovateľovi vysvetľovať súlad novelizovaného zákona č. 80/2013 Z. z. s ústavou a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Napriek tomu sa správne súdy tejto otázke nevyhli a sťažovateľovi zrozumiteľne vysvetlili, že novelu zákona č. 80/2013 Z. z. nemožno v jej následkoch na sťažovateľa vnímať tak, že by viedla k porušeniu jeho ústavných práv. V spôsobe odpovede správnych súdov na tieto otázky nemožno identifikovať žiaden prvok, ktorý by viedol k porušeniu ústavných práv sťažovateľa.

16. Možno uviesť, že sťažovateľ opakuje v podstate rovnaké námietky, aké uviedol v kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty predkladané sťažovateľom pred správnymi súdmi. Obsahom ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. Vo vzťahu k hlavnej námietke sťažovateľa týkajúcej sa zásady legitímnych očakávaní a prípustnosti nepravej retroaktivity je nutné poznamenať, že najvyšší správny súd jasne uviedol, že nárok na výsluhový dôchodok v zmysle úpravy spred 30. apríla 2013 by vznikol až po splnení podmienky uplynutia 15 rokov služobného pomeru. Je zjavné, že v dobe, keď došlo k zmene právnej úpravy (od 1. mája 2013), neuplynulo 15 rokov trvania služobného pomeru sťažovateľa. Možno tiež poznamenať, že od okamihu účinnosti novely zákona č. 328/2002 Z. z., teda od 1. mája 2013 do ukončenia služobného pomeru sťažovateľa k 31. októbru 2019, prešlo 6 a pol roka, čo je bezpochyby dostatočne dlhá doba na to, aby sa sťažovateľ so zmenou podmienok pre vznik nároku na výsluhový dôchodok mohol riadne oboznámiť. Sťažovateľovi nič nebránilo, aby v služobnom pomere pokračoval zostávajúcu dobu tak, aby splnil podmienky pre vznik nároku na výsluhový dôchodok podľa novej právnej úpravy.

18. Sťažovateľovi navyše novou úpravou nedošlo k odňatiu nároku na výsluhový dôchodok, ale k zmene podmienok jeho priznania. Zákon zaviedol postupné zvyšovanie požadovanej doby trvania služobného pomeru, takže nedošlo k neprimeranému navýšeniu, čo možno považovať za dostatočne primerané cieľu zníženia výdavkov a stabilizácie príslušníkov polície na strane jednej

a ochrany legitímnych očakávaní na strane druhej. Práve prechodnými ustanoveniami zákona sa malo dosiahnuť, aby zmena zákona pôsobila na adresátov čo najmiernejšie postupným zvyšovaním doby trvania služobného pomeru. V tejto súvislosti ústavný súd súhlasí s najvyšším správny súdom, že zákon č. 80/2013 Z. z. upravuje podmienky nároku na výsluhový dôchodok, ktorý na základe právnych skutočností v podobe plynutia času ešte len mal (mohol) vzniknúť v budúcnosti. Navyše, nová právna úprava nezaviedla ani žiadne retroaktívne podmienky pre výsluhový dôchodok, ktoré by objektívne bolo nemožné splniť. Naopak, umožnila sťažovateľovi získať nárok na jednoduchou pokračovanie v služobnom pomere, a to dokonca za kratší čas (20 rokov) než tým policajtom, ktorí doň vstúpili po 30. apríli 2013 (25 rokov).

19. Najvyšší správny súd sa vyčerpávajúco vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa spočívajúcou v princípe ochrany jeho legitímnych očakávaní vo vzťahu k podmienkam vzniku nároku na výsluhový dôchodok, ktoré on považoval za nemenné od vzniku jeho služobného pomeru. S poukazom na judikatúru ústavného súdu (PL. ÚS 10/04, PL. ÚS 25/05) v tomto smere uzavrel, že len očakávanie, že právna úprava sa do budúcnosti nijako nezmení a bude stále rovnaká, nie je samo osebe legitímnym očakávaním, ktoré by bolo ústavne chránené.

20. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu posúdeniu a použitiu záverov zahraničných ústavných súdov je potrebné uviesť, že sa týkajú prevažne starobných, a nie výsluhových dôchodkov. Systém výsluhových dôchodkov je osobitný systém sociálneho poistenia, ktorý nemožno porovnávať so systémom starobných dôchodkov (II. ÚS 269/2019). Obdobne sa vyjadril aj najvyšší správny súd. Ani poukaz sťažovateľa na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 16/2017 nie je v jeho veci priliehavý. V tomto rozhodnutí ústavný súd posudzoval ústavnosť niektorých ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov aj v korelácii so zákonom č. 328/2002 Z. z. Dospel k záveru, že týmito zákonmi sa upravujú dva samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie v starobe, pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate žiteľa pre iný okruh osôb a za iných podmienok ustanovených týmito zákonmi upravujúcimi jednotlivé systémy. Nie sú teda vo vzťahu *lex generalis* a *lex specialis*.

21. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že podstata odôvodnenia najvyššieho správneho súdu bola vyjadrená presvedčivými argumentmi, ktoré na seba logicky nadväzovali a nie sú prítomné žiadne zjavné rozpory, ktoré by spôsobovali porušenie ústavných práv sťažovateľa. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktoré sťažovateľ namieta, preto nemožno považovať za nedostatočné v miere porušenia ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na vecnú previazanosť argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie ďalších základných práv uvedených v bode 1 tohto uznesenia s tou, ktorá sa týka základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu